

- prudencia, ius ad actiones in civili societate obvenientes iustā interpretatione applicandi. Sive divinarum atq; humanarum rerum notitia, iusti atque iniusti scientia. §. 1. I. h. 10. §. 2. **B.**
- F** Finis Jurisprud. proximus est interpretativa juris ad casus emergentes applicatio. 2. §. 5. 6. 13. de O. I. 10. & seqq. de LL. (authentica & usualis de qua in L. 9. f. §. 1. C. de LL. 34. 37. ff. eod. Fr. ad tit. de LL. num. 8. & seqq. huc non pertinent.) Remotus est l. Ultimus scilicet salus Rei. **b.**
- D** JUSTITIA in genere est habitus, ex quo homines ad res iustas agendas idonei efficiuntur, ex quo etiam iustē agunt, voluntque iusta. *Aristot. lib. 5. Eth. cap. 5.*
- D** IUSTITIA UNIVERSALIS est virtus, perfecta & præstantissima, qua hominum actiones secundum omnia LL. præscripta diriguntur ad publ. civitatis utilitatem, ita ut virtutes omnes sub se comprehendat. Leges enim iusta omnia, quæ à civibus proficisci possunt, præcipiunt: *Arist. d. l. 5. c. 2. 3.* Atque hæc NB. Universalis, & non tantum particularis iustitia est finis Jurisprud. quæ definitur in pr. I. h. **C.**
- D** IUSTITIA PARTICULARIS est virtus, quæ de bonis externis suum cuiq; tribuit. Hujus duæ sunt species, IUSTITIA **D.**
- D** DISTRIBUTIVA est virtus, quæ de rebus communibus ipsius civitatis membris quæ talibus, suum tribuit secundum proportionem geometricam. *Arist. 5. Eth. 7.* IUSTITIA **d.**
- D** COMMUTATIVA est, quæ de rebus singulorum suum cuique tribuit secundum proportionem arithmetica: Huc pertinent omnes commutationes & c. unò verbò: *συναλλαγμαται* spontanea & invita etiam delicta, nam in horum & pœnarum quantitate investiganda, respiciuntur personæ. *Arist. 5. Eth. 5. L. 14. 16. de poen. L. 2. C. ut intr. cert. temp. crim. quest. term.* at ubi constat de delicti & pœnæ magnitudine, iudex secundum hanc proportionem pœnam imponit. *Arist. 5. Eth. 7. vers. Ius v. vid. 31. ad. L. Corn. de fals. 41. de poen. & c. 5. de poen. in 6. Fr. h.*
- C** Fluit JURISPRUDENTIA ex accurata juris cognitione & practica ejusdem exercitatione. Subjectum, cui inhæret, est homo, & quidem secundum intellectum. Versatur circa **a.**
- D** jus quæ interpretando applicandum. Est autem JUS (vid. L. 1. L. p. h.) regula actionum moralium, obligans ad id, quod rectum est, *Grot. de Jur. B. P. lib. 1. c. 1. num. 9.* hujus generalissimæ præcepta sunt honestè vivere, alterum non lædere, **E.**
- D** suum cuique tribuere. §. 3. I. h. Estque vel DIVINUM, quod esse iuum habet à divina maiestate *cap. 1. dist. 1. Ames. de conscient. lib. 5. cap. 1. num. 2. Molin. h. tom. 1. tr. 1. q. 3.* **F.**
- D** Et est l. CONNATUM seu NATURALE: quod est jus divinum quoad proximam potentiam homini connatum præcipiens ea, quæ naturā sunt honesta, & prohibens contraria. Ejus præcepta sunt vel principia, quorum veritas statim patet: vel principiata, quæ per necessariam consequentiam inde deducuntur: Hæc iterum propinqua vel remota. **F.**
- D** l. REVELATUM, quod DEUS per specialem revelationem in verbo suo publicavit, estque vel MORALE. *vid. G. Deut. 6. vers. 5. Reink. lib. 2. d. 2. num. 1. Zepper. tr. de LL. Mos.* **G.**